

Dimitris dans

Kniven pressas mot min hals. Jag slår vilt omkring mig, skriker, försöker fly. Starka armar håller mig med våldsamt kraft, ännu en vass egg trycks mot min rygg. Demonerna är överallt. De kastar stora, svarta skynken över mitt huvud. Iskalla fingrar kramar min hals. Jag ser inget, kan inte andas. Allt är slut.

Jag vaknar av mitt eget skrik, våt av svett. Rullar i den smala sängen och pressas mot stenväggen. Strupen är torr, ögonen svider av skräckens tårar, hjärtat bultar smärtsamt hårt. Det tar några sekunder att förstå att det var en dröm. Ännu en dröm.

Skarp sol tränger in genom det lilla fönstret och ett par flugor surrar i det vitkalkade taket.

Jag förstår att jag måste vidare nu.

Annars kommer jag att dö.

Jag har jobbat långa timmar varje dag i den hårda solen, gjort mina dagsverken ordentligt. Människorna är, med få undantag, bra så länge jag gör vad som är uppgjort. Bakom den raspiga ytan finns en kärleksfull mjukhet som kryper fram om jag bjuder på mig själv, visar vem jag är. Jag kommer aldrig in i deras liv, deras gemenskap, på riktigt. Men de accepterar mig så länge jag sköter mig och gör det jag ska.

På kvällarna ligger jag mest och läser under den svaga lampan i det lilla rummet. De små djuren brukar krypa längs taket då. Väggarna är tomma från bilder. Jag känner mig tom och färdig här och måste vidare. Det enklaste vore att bara säga adjö till Stavros som jag jobbat för, och sedan ta bussen.

Men jag orkar inte åka buss.

Jag är trött nu och packningen är rätt stor. Jag skulle så gärna vilja åka droska och jag är villig att offra mina sista pengar på en bil med chaufför. Men han ska väljas med omsorg.

I flera veckor går jag varje kväll efter arbetets slut ner till den lilla taxistationen vid Klostertorget för att titta på bilarna och prata med chaufförerna. Jag har alltid tyckt om bilar, alltid varit fascinerad av chaufförsyrket. Ändå har jag inte ens körkort. Så är det med vissa saker i livet, ibland är det bättre att bara stå vid sidan om, betrakta och njuta, än att ge sig i leken själv och riskera att en dröm spricker.

I början tar chaufförerna mig för turist, senare för en idiot som smyger omkring, tills en kväll då någon av ren leda börjar lyssna på mig och prata.

Några kvällar senare känner jag dem alla. Stelios, Dimitri, Yannis, Alex och alla de andra. Jag lyssnar på dem, de lyssnar på mig och trots språkförbistringen växer en vänskap fram mellan oss. Ibland hjälper jag någon av dem att spola av eller städa bilen, jag trivs i sällskapet och ibland blir jag bjuden på en öl.

Jag ser deras liv och deras verklighet. Jag hör deras fruar ringa och skrika och undra när de kommer hem. De jobbar tolvtimmarspass – minst – och det verkar inte spela någon roll hur många år det varit så, det kommer alltid att ringa en uppretad hustru varje kväll, en kvinna med maten på spisen som – kanske ibland av ren svartsjuka – ringer och skriker och undrar var hennes man är, trots att hon någonstans förstår att de där tolv timmarna är ett minimum för att familjen ska få sin mat den här månaden också.

Jag hör dem prata om turisterna. Ibland med förtjusning, ibland med förakt, i vissa fall med humor eller glädje.

Jag hör historierna och jag ser kunderna. Ofta unga turister som kommer raglande på kvällarna för att bli körda till ett hotell strax utanför byn, efter en alltför våt kväll som slutat i en brinnande nyfunnen kärlek som inte kan få utlopp snabbt nog. Jag hör chaufförerna berätta om vad som händer i bilarna och undrar till sist om det finns något som inte händer där i baksätena. Folk skrattar och dricker och röker och kräks och älskar och hatar. Det som inleds med heta kyssar och alltför djärva smekningar när färden börjar vid taxitorget, kan sluta i hårda ord och örfilar innan taxin nått sitt mål. Inte alltför sällan slutar det med att den manlige kunden åker med tillbaka till Klostertorget, sedan hans nyfunna älskarinna förvandlats till en fiende och hoppat av vid sitt hotell, kastat ett par hårda ord i hans ansikte, slängt igen bildörren och med bestämda steg styrt mot sin trygghet, sina murar.

Jag hör allt det där och jag ser en del. Det fascinerar mig. Tiden vid taxistationen blir allt längre och konstigt nog blir jag inte trött av de extra kvällstimmar. Upplevelserna och historierna ger mig extra näring, får mig att leva en stund till. Livet kring den lilla taxistationen får smärtorna i min värkande kropp att avta en aning, får mig att för en stund glömma allt jag flytt från. Det förlänger mina vakna timmar, gör mig mindre rädd för att ensam möta nattens demoner i mitt lilla kala rum.

Är livet att plocka potatis? Att lasta gurkor på ett dammande träflak? Att spola gamla vintankar rena?

Jag vet inget längre.

Allt har ett slut. Jag har fått ännu en paus. Men någonstans långt i mitt inre förstår jag att man aldrig riktigt kan fly.

Man kan ta rast, tänka efter.

Men aldrig fly.

Saker måste göras färdigt, redas ut. Flykt är bara tillfälligt vakuum. Inget ordnar sig självt. Man måste ta tag, reda ut, göra färdigt innan man kan gå vidare.

Jag har insikten nu. Men den är tung och besvärande att bära, än är jag för trött och feg för att ta tag i det sista. Flykten får bli min svalka, mitt tysta lugnande rum ett tag till. Och jag måste vidare, verkligheten håller på att komma ifatt mig nu.

Dagen kommer då det är dags. Jag har packat, rensat mitt lilla rum, sagt farväl till Stavros och hans familj. Och jag har bestämt mig.

Jag ska åka droska.

Jag ska åka med Dimitri i hans gamla gula långmerca. Jag vet inte varför, men det känns bäst. Under veckorna som gått är det kanske han som gjort de starkaste intrycken på mig eller också är det bara ren intuition. Det spelar ingen roll nu. Jag har bestämt mig.

Det är mitt på dagen när jag kommer gående i den skarpa stekande solen. Stillhet vilar över den lilla taxistationen. Bara ett par av bilarna står inne. Chaufförerna har öppnat alla bildörrar och själva lagt sig att vila i skuggan av cypresserna runt omkring.

Jag sitter ner och väntar, ty jag har ingen brådska. Livet har aldrig sprungit ifrån mig förr, och kommer inte att göra det nu.

Jag kan vänta.

Det finns dagar och det finns nätter när man undrar vem man är och varför?

Varför man befinner sig där man är, varför man gör det man gör.

Just nu, på bänken bredvid det lilla skjul som måste få kallas taxicentral, kommer tankarna igen medan jag som från fjärran hör sprakandet från taxiradion när chaufförerna skickar långa meddelanden över radion. Meningslösa för oss, livet för dem. Att prata, veta var man har varann, bry sig om, umgås.

Dimitri kommer in. Vi pratar, dricker en kopp hett kaffe och röker starka cigaretter.

Det är dags att färdas.

Jag ser ut över den gamla by, nu turiststad, som varit mitt hem under lång tid. Med en märklig blandning av saknad och plötsligt känslolöshet – som vore jag rädd att ta till mig den kärlek som bjudits här - säger jag tyst adjö, packar själv in mitt stora bagage i mercans bagageutrymme och sätter mig i baksätet.

Dimitri sitter tyst i framsätet, väntar utan att ens starta motorn.

Jag sitter med huvudet lutat mot baksätet, trött, varm och med en tår sakta rinnande nerför kinden.

- Ta mig vidare, min vän, säger jag tyst. Kör mig dit jag hör hemma.

Han svarar inte, vrider om nyckeln och stänger dörren. På tredje försöket skakar den gamla dieseln igång och genom det öppna fönstret känner jag en fläkt, en svag doft av barrträd, när vi lämnar taxistationen. Jag hör de andra chaufförerna ropa och när jag öppnar ögonen ser jag genom tårarnas dimma händer höjas till hälsningar. Jag har vänner.

Färden går längs slingrande vägar genom små byar och heta jordbrukslandskap. Motorn i Dimitris Mercedes har sett sina bästa dagar, stinkande ångor pressar sig ibland upp genom det gamla golvet, trots farten.

Genom fönstret skymtar skapelsen i många skepnader, som vittnar växlande om hopp och förtvivlan. Några gröna olivlundar skjuter förbi, sedan öppenheten, hettan. De brända åkrarna, den torra, röda jorden. Här och där en gammal övergiven lastbil, obegripligt nog ett rostigt bilvrak mitt på en åker. Skjulen av korrugerad plåt vid odlingarna tycks inte bjuda någon skugga mot den brännande solen. Landskapet ligger öde, stilla bortsett från den svaga vinden som försöker svalka det.

Plötsligt motorväg. Bred, vacker och säker med betongavdelare i mitten, dekorerade med vackra vita och violetta blommande buskar. Vinden fladdrar genom den öppna rutan, Dimitri avverkar den ena cigaretten efter den andra. Radion spelar grekisk musik. Det är 35 grader i skuggan.

Jag nickar till i baksätet, vaknar efter en stund av att farten plötsligt avtar. Känner den gamla Mercedesen protestera vid den hårda inbromsningen, krängningen som vittnar om plötslig förändring.

Vi lämnar motorvägen, kör några minuter på en slingrande, hårt sliten asfaltsväg genom en by, ser de vitrappade husen försvinna i bakgrunden och tar snart in på en mindre, dammande torr jordväg.

Förvirrad försöker jag vakna till:

- Vart är vi på väg, Dimitri?

En kort blick i backspegeln.

Han ser bra ut. Är kanske 60. Det tunna håret har dragits upp över den vackert solbruna hjässan. Ögonen är intensivt mörkbruna, blicken vittnar om livserfarenhet. Hans ansikte är har vackra, skarpa drag och den väderbitna läderhud som är typisk för solfolken.

- Det finns en tanke bakom allt, min vän.

Utän fler ord kör han vidare. Jag vänder mig om, ser det torra röda dammet virvla bakom bilen. Jag lutar huvudet tillbaka mot sätet och sluter ögonen. Registrerar så småningom att bilen stannar.

- Kom, säger han, öppnar dörren och kliver ur.

Dammet från grusvägen lägger sig. Vi är på en höjd vid en prunkande grön olivlund. Landskapet under oss är närmast smärtsamt vackert, speciellt nu i slutet av eftermiddagen när solen sakta blir varmare, mjukare, lägre.

Vi sätter oss i det mjuka gräset under ett olivträd bredvid grusvägen.

En lång stund är vi tysta.

- Alla människor, säger Dimitri, har en historia. Jag vill berätta min för dig. Jag hoppas att den lär dig något.

Han reser sig och hämtar en flaska ur en gammal kylväska i den gamla Mercedesens skuggade bagagerum. Drar ur korken och räcker över flaskan.

- Smaka. Från min brors gård.

Det torra vita vinet är kyligt och svalkar gott i strupen. Smaken av kåda biter sig fast i gommen.

Han tittar ut över landskapet och först nu lägger jag märke till de många fårorna i hans bruna ansikte.

En lång stund är han tyst, som tvekar han att öppna sig.

Så börjar han berätta:

- Vi var sju syskon. Jag växte upp på en liten gård utanför en by på norra delen av ön. Min far var bonde och fårfarmare. Han var säkert i grund och botten en bra man, en vänlig själ. I veckorna slet han hårt på fälten och skötte fåren samtidigt och han lyckades försörja oss alla. Men då och då kom demonerna, slet och slog skräck i honom. När brännvinet rann måste han - kanske i rent försvar mot de onda krafter som plötsligt härjade i hans inre - skrika, fördöma och bestraffa. Och vi som stod honom närmast var också de som stod i vägen. Oftast skonade han oss och slog vår mor med långa läderremmar medan vi tvangs se på. Men ibland var det vår tur, kanske i någon obegriplig form av välvillighet, någon sorts förebyggande uppfostran.

- När jag blev äldre kom påken fram. Brännvinet rann fortare och hårdare blev slagen. Jag såg mina äldre bröder bita ihop, ta emot och blöda. Jag förstod aldrig meningen, speciellt inte efteråt om natten när jag kunde vakna, smyga upp och se min far gråta tyst vid deras sängar medan han smekte deras mjuka hår.

Dimitri gjorde en paus. Medan jag smakade mer av vinet försökte jag förstå.

Han fortsatte:

- Så kom den där fredagskvällen jag aldrig glömmer. Solen sänkte sig just över gården och han var full redan och beordrade oss alla att ställa upp på två led. Min mor grät, hon bad och bönade men ingenting hjälpte. Jag tittade på mina små systrar och bad till gud att han skulle skona dem. Den äldsta var bara åtta då och han hade fortfarande aldrig lagt en hand på flickorna och jag hoppades att det skulle förbli så.

Han var som helt galen. Jag såg vansinnet rinna i hans ögon och förstod någonstans att allt var slut. Att det aldrig skulle bli som förr efter den här kvällen.

Jag stod framför honom, såg honom lyfta påken. Måtta slaget på ett sätt han aldrig gjort förr, och rakt mot mig som han heller aldrig slagit förr. Precis innan slaget kom möttes våra ögon. Jag såg lika mycket smärta och förtvivlan i hans som jag visste att jag hade i mina. Jag vet än idag inte varför jag gjorde det, kanske en ren reflex, men när påken kom farande mot mig kastade jag mig ner på marken. Just när mitt ansikte träffade jorden hörde jag det där fasansfulla ljudet jag aldrig glömmer, det som ridit mig på nätterna i över 40 år nu. Ljudet av påken som träffar något levande, som förvandlar det vackra till dött, som krossar ben och får blod att sina.

I flera år försökte jag förtränga att min lillebror dog av det där slaget som var avsett för mig, men träffade honom rakt i huvudet när jag duckade. Sofokles var bara tio år och det var orätt. Han var en god pojke och hade ett långt liv att leva.

Men vårt liv på jorden är ett kretslopp där det goda ofta vinner över det onda även om det tar tid. Rättvisa skipas av rättvisa män, det finns gränser för hur långt vi låter ondskan och vansinnet gå.

Långt senare samma kväll när jag darrande låg i min säng utan att kunna sova och hörde dörren öppnas på glänt, hörde jag också att det inte var min far som kom in, utan min äldste bror Yannis.

I mörkret kunde jag ana hans blanka ansikte. Han smekte mig mjukt över kinden, viskade tyst till mig och de andra i sängarna runt omkring:

- Det är över nu, bröder, det blir inte mer.

Jag förstod och jag grät tyst.

Nästa morgon såg jag jordhögarna. Jag höll mina bröder och småsyster i händerna och vi tittade på högarna medan tårarna rann nerför våra kinder.

Yannis stod bredvid utan att säga något, men jag såg smärtan i hans ansikte. Han hade begravt min far på en helt annan plats än den han begravt min bror på. Vi glömde förstås aldrig den där dagen men lugnet sänkte sig över vårt hem och över dalen och vi försökte leva vidare. Vi pratade sällan om far men ofta om Sofokles. Vi bad för honom och vi grät när vi kramade varandras händer och lät minnena ta över.

Dimitri drog plötsligt upp en skarpslipad kniv ur en slida i bältet, betraktade stålet och lät solens sista strålar reflekteras i metallen medan han fortsatte:

- Många år senare kom invasionen. Alla trodde att soldaterna skulle komma från havet. Innerst inne hoppades vi att de inte skulle komma alls, att våra folk skulle kunna fortsätta leva i fred.

De kom från luften på natten och de tog och brände och skövlade. De drog fram över ön och i början verkade det som om inget kunde stoppa dem. Mer än en tredjedel hann de ta innan det blev stopp på vansinnet.

Vi kände oss chockade, överraskade och – våldtagna. Att engelsmännen var här sedan många år hade vi lärt oss leva med. De störde oss inte speciellt mycket och även om närvaron kändes som en tagg kunde vi leva med den. Men det här var något annat. Det här var ondskan i nya ansikten som kom farande snabbt, våldsamt och utan hänsyn.

En natt tvingades vi hastigt fly sedan grannarna väckt oss och talat om att soldaterna var på väg. Vi packade det nödvändigaste, kopplade vagnen till traktorn och for. Men redan när vi kom till närmaste storby möttes vi av soldater och förstod att allt var försent. De slet oss av traktorn och förde oss till olika hus. De förhörde oss och slog oss och höll oss inlåsta länge. Familjen splittrades och vi grät många tårar av smärta, vrede och maktlöshet.

Min syster försvann under de där dagarna. Först flera månader senare fick jag veta att de hittat henne. Jag fick tillstånd att resa dit för att identifiera kroppen, ett krigsoffer, som de kallade henne. De hade tagit henne med våld och de hade skurit i hennes kropp med knivar och jag hatade dem av hela mitt hjärta, fick lägga band på mig för att inte fara på de beväpnade soldater som bevakade de döda kropparnas rum. Aldrig hade hennes ansikte varit vackrare än när jag la

duken över det igen. Jag grät och kysste henne och önskade henne en vacker färd. Jag fick ta med mig kroppen och jag begravde henne i en liten by utanför Nicosia, där vi hade släktingar.

Vårt hem var plundrat, skövlat - borta. Inget fanns kvar. Vi var splittrade och jag fick söka nya vägar. Sådant sätter spår.

Plötsligt gjorde Dimitri en snabb rörelse mot mig, just när jag åter skulle sätta flaskan till munnen. Han tog mig i ett hårt grepp runt axlarna och plötsligt kände jag den solvarma, vassa knivseggen mot halsen.

- Förstår du nu? viskade han. Förstår du hur plötsligt och fort ett liv kan förvandlas, förändras, upphöra? Att du inte vet vem eller vad som avgör ditt öde. Förstår du vad som händer om jag trycker till nu? Du upphör att vara på några sekunder, ditt liv försvinner ner i en jordhög under ett olivträd och ingen kommer någonsin att förstå eller få veta. Många kommer att sakna och sörja, men ingen kommer att förstå.

Tankarna virvlade genom mitt huvud. Jag slöt ögonen och kände tårar rinna nerför mina kinder i blandning av rädsla, skam, skräck och ångest. Jag kände den vassa eggen pressa hårdare mot min hals, gå igenom ett hudlager och sekunderna senare blev min hals het och kladdig av det varma blodet som sakta rann nerför huden.

Jag hörde Dimitri snyfta samtidigt som trycket mot halsen avtog.

- Var inte rädd. Du ska inte dö. Inte än. Du är en god man. Goda män låter goda män leva. Drick ditt vin nu.

Han släppte greppet om mig, gick raskt fram till bilen och slog på radion på hög volym. Ur den spruckna högtalaren kom bouzoukimusik och Dimitri tittade mig djupt i ögonen:

- Dansa, sa han. Man måste dansa för att kunna tänka och orka leva. Det är viktigt och livet är för kort för att låta bli.

Så började han dansa framför mig i den röda torra jorden, till ljudet av musiken från högtalaren i bilen. Fascinerat betraktade jag hur hans smidiga kropp rörde sig i takt till musiken, hur hans slitna svarta skor rev upp kaskader av rött damm i takt med att flinka fingrar slog an strängarna på bouzoukin.

Dansen varade som i evigheter och det kalla vinet sköljde min strupe och jag log och skrattade och klappade takten och tårar av glädje rann nerför mina kinder.

En evighet senare hade jag lånat hans vattenflaska, torkat av blodet från såret på min hals, druckit mer vin och sjunkit ner i baksätet igen. Den gamla dieseln startade på tredje försöket och dammet rök i det sista kvällsljuset när vi körde ner från berget och närmade oss ljusen på motorvägen igen.

Mörker.

Vid förorterna, kanske redan vid avtagsvägen mot Strovolos gjorde ljuden mig medveten om att jag faktiskt levde och var på väg mot något nytt.

Förvirrad av tröttheten, vinet och chocken satte jag mig upp i sätet och försökte lokalisera mig. I backspeglarna kunde jag då och då se en snabb reflex av

Dimitris mörka ögon när han vaksamt betraktade den hårt trafikerade infarten till staden, väjde för katter, kvinnor och mopeder.

Jag lutade mig tillbaka igen och frågade inget.

Nya eoner av tid verkade passera medan vi kryssade bland stadens nattfolk och djur, till tonerna av musik som påminde om den Dimitri dansat till i olivlunden.

Så styrde han plötsligt in på mindre gator. Ljudet från den brusande trafiken och de skrikande människorna avtog och småningom bromsade han in framför ett hus. I bottenvåningen lyste välkomnande fönster och han öppnade och gick som visste han att jag skulle följa honom.

Krogen var varm. Hans vänner hälsade och kramade och kysste honom och sann glädje sken i hans ansikte och jag var lycklig för hans skull.

Ostar kom på borden liksom sallader, Moussaka, lokala viner och små krus fyllda med Ouzo. Någon spelade Bouzouki. Stämningen var hög och trots att jag inte förstod alla orden, förstod jag ändå.

När jag väl upptäckte henne måste hon ha stått vid bordet en lång stund. Hon var bedårande vacker, hade de mörkaste ögon jag någonsin sett, och ett svart långt lockigt hår som påminde mig om en zigenerska. Hennes blus var kritvit och kjolen åtsmitande runt höfterna och lång till fötterna.

Hon log mot mig.

Vid det här laget hade jag nästan upphört att förvåna mig över dagens händelser men jag vände mig ändå mot Dimitri som satt strax bakom, och möttes av ett kärleksfullt leende.

- Min dotter Constantina, sa han. Den vackraste och godheten själv. Dansa med henne. Kom ihåg vad jag sa – livet är för kort för att inte dansa.

Den häftiga musiken hade som i ett slag bytts ut mot mjuk strängmusik. Hon sträckte fram sin hand och den var varm och jag tog den. På dansgolvet höll jag henne i mina armar och såg henne djupt i ögonen och sakta, sakta började vi röra oss i takt med de rytmiska strängarna medan männen i lokalen tystnade, betraktade oss.

Medan musikens takt ökade slog hon hårt armarna kring min nacke, slöt sina ögon och lät sin kropp bli en del av min. De yngre männen på krogen reste sig snabbt från borden, tog varandra i händerna och började dansa i en ring kring oss, medan de äldre började klappa takten och slå med sina ouzoglas i de grova träborden och någon höjde volymen.

Dansen blev allt vildare i takt med musiken. Ringen av män runt oss upplöstes. Vi virvlade runt i lokalen, träffade bord och stolar som flög, hörde tallrikar och glas krossas mot golvet men brydde oss inte. Hon hade öppnat ögonen igen och lät inte sin blick vika från min en sekund medan vi virvlade runt, hårt sammanhållna. Jag såg allt i de där ögonen under minuterna vi for runt i vår egen värld, jag såg kärleken och smärtan och sorgen och hoppet och frågorna och allt var vackert när det blandades. Jag kysste henne mitt i dansen och hennes läppar var öppna och varma och ville.

Musiken blev lugnare. Vi dansade i allt långsammare takt, tätt sammanslutna och i ögonvrån kunde jag se Dimitri, plötsligt väldigt trött och hopsjunken på sin stol, men utan att låta blicken vika från oss en sekund och med ett lugnt lyckligt uttryck i ansiktet.

Jag vet inte hur lång tid det gick, om vi dansade i minuter eller timmar eller dagar men plötsligt kände jag att det var dags att lämna innan något av allt det underbara förstördes.

Hon viskade grekiska ord i mitt öra och de var vackra och jag log.

Jag njöt av svalkan när jag klev ut på gatan. Jag stannade en sekund och drog efter andan, smakade på den svalare kvällsluften och försökte få mina sinnen att sortera alla nya doft- och hörselintryck som slog emot mig i den lugna natten. Plötsligt upptäckte jag att Dimitri stod vid min sida, mycket nära min axel, alldeles tyst.

- Varför? frågade jag.

Han var tyst en stund innan han svarade. Så log han i mörkret.

- För att du är en god man. Jag känner igen en god man.

Han kysste mig på pannan. Jag kände att jag ville gråta igen för idag var en tårarnas dag. Men jag började gå.

Hans avskedsord fick mig att stanna och lyssna utan att vända mig om.

- Tänk, sa han. Du kommer ändå inte att sova utan att tänka först. Tänk på vad som hänt, på vad jag sagt. Vi finns här.

Jag stod helt stilla i några sekunder. Allt kom farande och träffade mig med en hårdhet jag inte visste hur jag skulle överleva. Mitt hjärta öppnades, tårarna strömmade nerför mina kinder och jag förstod att även flykt har ett slut, att man någon gång måste stanna, öppna sig, ta emot och glömma det gamla.

Jag vände om och gick tillbaka mot kärleken. I mörkret kunde jag ana ett svagt leende i hans trötta ansikte. Jag var fångad, men av något gott nu.

Rummet var stort och svalt, sängen mjuk och lakanen välsträckta. I njutning sträckte jag ut min utmattade, värkande kropp. Jag slöt ögonen, kände hennes mjuka hand stryka över min panna och hörde Dimitris viskning:

- Vila min son och dröm. I morgon dansar vi igen...

Mörkret började ta mig och jag räddes det vanliga, men plötsligt hände något! Demonerna stannade, med mörka ögon hastigt fyllda av skräck, just när de skulle kasta sig över mig. De vände och försvann med höga skrik bort över svarta fält, skrämde av de starka rytmerna från det godas trummor.

Jag kände värmen från Constantinas nakna kropp i mörkret, när den pressades mot min sida. Kände hennes svala hand glida över min kind och hennes läppar kyssa bort den sista tåren från mitt ansikte. Dofter av oliver och barrträd i lunden där kniven pressats mot min strupe tidigare på dagen, smekte mina sinnen.

Jag vågade äntligen glida in i mörkret, lugn för allra första gången...

DAG ÖHRLUND